

ger; men da der nu er hengaaet en halv Snes Aar, i hvilke man har indsamlet et stort statistisk Materiale, har jeg ikke Grund til at forandre min tidligere Opfattelse i saa Henseende, at den tyske Statistik maa blive vort Udgangspunkt. I denne Mening har jeg da ogsaa fundet Medhold hos Sygekasseinspektøren, som er den Mand, der her i Landet langt tidligere end nogen og mere indgaaende end nogen anden har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Han har nylig, netop paa Basis af de tyske offentlige Angivelser af Antallet af Ulykkestilfælde i Landbruget, gjort sine Beregninger med Hensyn til de Ulykkestilfælde, der kunde gøres Regning paa her til Lands blandt de 260,000 omtalte Personer. Han er paa Grundlag af de tyske Oplysninger kommen til det Resultat, at man maa gøre Regning paa, at der aarlig blandt de 260,000 Personer vil indtræde 47 Dødsfald, og at de 32 af de afdøde maa antages at være Forsørgere, endvidere 16 Tilfælde af fuld Invaliditet, og 413 Ulykkestilfælde, som medføre for Livet vedvarende delvis Arbejdsudygtighed, foruden 320 Ulykkestilfælde, hvis Virkninger strække sig ud over et Tidsrum af 13 Uger, men hvis Virkninger alligevel opføre kortere eller længere Tid efter disse 13 Uger. Hvis man nu paa Grundlag af disse Tal, som altsaa ere fremgaaede af Sygekasseinspektør Sørensen's Beregninger, og som stemme godt med de Beregninger, jeg tidligere har fremført her i Tinget, vil gaa til en Beregning af Udgifterne ved den foreslaaede Forsikring, vil det være nødvendigt at gaa ud fra en Gennemsnits-Aarsindtægt for de forsikrede Personer. I den Henseende maatte Arbejderkommissionen af 1887 ogsaa i sine Beregninger gaa ud fra et Gennemsnit, og jeg husker næppe fejl ved at sige, at imen den Gang gik ud fra en Gennemsnitsindtægt af 425 Kr. for en Landarbejder. Imidlertid vil det næppe nu være rigtigt at gaa ud fra en Aarsløn — hvorunder ogsaa er indbefattet Tyendes Kost, Bolig o. s. v. — for disse 260,000 Personer, som i Gennemsnit ere under 450 Kr. Man bør ved dette Tal huske, at der blandt disse 260,000 Personer ogsaa findes Kvinder og arbejdende Børn, som jo faa mindre Løn, saa at Gennemsnitslønnen for Mændene derved vil blive noget højere. Gør man det — og det har Sørensen gjort — saa finde vi, at de 32 Dødsfald, for hvilke der skal udbetales Erstatning, ville koste 4 Gange 450 Kr. eller 57,600 Kr. aarlig. I de 429 Invaliditetstilfælde, naar vi tage den fulde Invaliditet sammen med

de andre, saaledes som Sørensen har gjort, og regner enhver af dem som gennemsnitlig medførende et Tab af $\frac{1}{6}$ af Arbejdsloven, vil det medføre en Udgift af 231,660 Kr., dernæst Dagpenge i 13 Uger for disse 429 à 100 Kr., eller 42,900 Kr. De 320 Tilfælde med forbigaaende Virkning — dem, jeg nævnedes, der varede længere end 13 Uger, men hvis Virkninger dog hørte op — opfører Sørensen med 32,000 Kr. aarlig svarende til omtrent 1 Kr. om Dagen i 13 Uger; endelig er der saa 47 Begravelser aarlig à 50 Kr., altsaa 2,350 Kr. Saaledes kommer Læge Sørensen til en samlet aarlig Udgift af 366,510 Kr. Ved den Diskussion, som efter dette Foredrag fandt Sted i „Nationaløkonomisk Forening“, betonedes Sørensen selv, at det ganske vist var rigelig beregnet, og jeg henlede Opmærksomheden paa, at der var dog der en væsentlig Ting at bemærke, nemlig at den tyske Lov ogsaa omfatter alle de Maskinulykker, som vi have borttaget fra Landbruget, for saa vidt Maskinerne ere under Fabriksinspektørernes Tilsyn. Efter den tyske Statistik udgør Landbrugets maskinelle Ulykker mellem $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{7}$ af samtlige Ulykkestilfælde, hvad der efter min Mening bevirker et betydeligt Fradrag i den nævnte Sum, som er beregnet uden Hensyn til, at en dansk Lovgivning vil komme til at afvige fra den tyske Lov i den Henseende. Dernæst gjorde jeg opmærksom paa, at naar Foredragsholderen betragtede $\frac{2}{3}$ af Dødsfaldene som medførende Forsikringspligt mod efterladte, vilde det efter Arbejderkommissionens tidligere Angivelse være for meget; den regnede kun, at Halvdelen var Forsørgere, og naar af 260,000 ikke mindre end 153,000 ere Tjenestefolk, altsaa gennemgaaende ikke ere Forsørgere, bliver $\frac{2}{3}$ af Dødsfaldene som medførende efterterladte særlig højt regnet. Endelig er den ophørende Arbejdsudygtighed regnet for fulde 13 Uger, medens det er meget sandsynligt, at mange kun ville medtage faa Dage eller Uger, ud over de første 13 Uger, i hvilke Ulykkestilfældene ogsaa efter denne Lov skulle være henviste til Sygekasserne. Foredragsholderen betonedes derefter, at han beregnede Udgifterne saa højt, fordi han vilde være sikret imod, at man ligesom i Arbejderkommissionens Betænkning i 1887 kom for langt ned ved Beregningen af den formodede Udgift for en Ulykkesforsikring for Landbruget, og Direktør Rubin udtalte, at efter hans Mening vilde Udgiften snarere blive under end over 300,000. Der syntes at være ret sam-